

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Humana sapientia sic divinæ opponitur, sicut humanæ stultitia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

VERITAS PRACTICA.

Humana sapientia sic divina opponitur, sicut humana stultitia.

RATIO est, quia idcirco humana Sapientia stultitia opponitur, quod privet hominem usurationis naturalis sine quo nulla est humana sapientia.

Sed hac humana sapientia sic privat hominem usum supernaturalis rationis, si ve quo nulla est divina sapientia.

Sic ergo illi opponitur, ac proinde tam cavenda est, quam stultitia timeretur.

II. P U N C T U M.

QUANTO hic plura dici possent de admirabili Mystero descendens in Discipulos congregatos Spiritus sancti, tanto brevius constringentur, quia plana sunt unicuique & obvia. Tantum vide ne multitudo vel varietas rerum, quae considerari possunt, te obruant. Distingue singula, tuas in partes & in certas circumstantias, nisi forte te occupet & possideat divinus ille Spiritus, cui te totum debes permittere possidendum.

Contemplantur primò Quis descendat, quale donum detur hominibus, *Donum ipsum essentiale*, ut ait sanctus Thomas, si ve donum quo cetera omnia dona supernaturalia continentur: non jam per gratiam visitationis & operationis, sed per ipsam praesentiam majestatis. O effusam Bonitatem!

August. 185. Secundò quibus detur; *erat*, ut dictum est, *turba hominum simul ferè centum viginti*, quos inter, mulieres quaedam sanctae, & Maria mater Iesu. Sed hac una excepta, quales alii erant? pauperrimi scilicet, ignorantes, idiotae, peccatores, & tamen hos dignatur inhabitare Deus!

Tertio, quò descendat loco & tempore. Non enim vacat Mystero, quod in Congregatos, ipso in caenaculo, ubi Sanctissimum Sacramentum fuerat institutum, & quod erat in superiori domus parte, descenderit, ac multò etiam magis quod ipso die Pentecostes, quo lex olim data fuerat, quam Spiritus sanctus in corde fidelium erat super scripturus.

Quartò, modum ipse descendens Spiritus

sancti maximè considerandus; nempe ille repentinus de Caelo sonus, & illa ignea supra singulos sedentes lingua. Quale prodigium! qualia Spiritus sancti Symbola: *ventus, ignis, & lingua!*

Quintò, quo sine venerit & quos effectus produxerit. *Hac est mutatio dextera Excelsi, de qua Psaltes, planè tum mutati sunt & conversi homines cum ex peccatoribus sancti, ex superbis humiles, ex carnalibus spirituales, ex piscatoribus praedicatores omnium linguis loquentes, ex timidus fortes, ex terrenis denique caelestes & divini facti sunt. Erant tum in Ierusalem, ait Sacer Historicus, habitantes viri Religiosi ex omni natione quae sub caelo est. Facta autem hac voce convenit multitudo & mente confusa est quoniam audiebat unusquisque lingua sua illos loquentes. Stupebant autem omnes & mirabantur dicentes, Nonne ecce omnes isti qui loquuntur, Galilaei sunt! Et quomodo nos audivimus unusquisque linguam nostram, in qua nati sumus! parthi & medi, &c. Audivimus eos loquentes nostris linguis magnalia Dei. Stupebant autem omnes & mirabantur, adinvicem dicentes quidnam hoc vult esse? Alii autem irridentes dicebant, quia musto pleni sunt isti.*

Videlne dum alii mirantur Apostolos, alii eos irrident? Mirabantur videlicet quidnam excellentissimum illud *Donum Sapientiae* quod eminebat inter alia, primò que se producebat, cum mira de Deo saperent, sentirent & loquerentur; hoc est enim Sapientiae donum, *sapor & connaturalitas ad res divinas*, inquit sanctus Thomas, id est, sapor & quidam veluti gustus tam suavis rerum divinarum, ut connaturalis videatur. *2. 2. q. 45.*

Quidam verò & qui forte sapientiores videbantur, irridebant, seu ut habet alia versio, subannabant quasi ebrios & mente captos, injuriis & convitiis appetebant, quia scilicet humana sapientia non nisi stultam divinam putat, unde fit ut ipsa humana in stultitiam degeneret, quando sic divina opponitur. Quod ce tè est valde observandum, ut quantum naturalis stultitia timeri potest, tantum humana sapientia caveatur, *quae sic est divina opposita, sicut ipsi humana sapientia opponitur stultitia naturalis.*

Et quidem ratio est evidentissima; quid enim clarius quam quod in declaratione Veritatis proposita dicitur, idcirco huma-

nae sapientiae stultitiam opponi, quod hominem priver usu rationis sine qua nulla est humana sapientia? Sive enim sit privatio mentis à natura, quae dicitur proprie stultitia: sive à casu, quae est amentia: sive à depravatis moribus, quae fatuitas nuncupatur, perinde nobis est, ut intelligamus oppositionem omnem ad hoc unum redire quod priver hominem usu rationis, ac proinde omni humana sapientia, quae tota est in illo naturali rationis usu. Vide quam deplorandus stulti status! quanta dignitas rationis si probè regeretur ad suum finem! quanta ejus depravatio & malignitas! Quam variae species humanae sapientiae! quam damnosa illa quae omnium sublimestima & foelicissima reputatur, quaeque sic à S. Gregorio describitur: *Cor machinationibus tegere sensum verbis velare, quae falsa sunt, vera ostendere, quae vera sunt, falsa demonstrare.* Hec nimirum prudentia usu à juvenibus scitur, haec à pueris pretio discitur: hanc qui sciunt, ceteros despiciendo superbiunt: hanc qui nesciunt, subiecti & timidi in aliis mirantur, quia ab eis haec eadem duplicitatis iniquitas, nomine palliata diligitur, dum mentis perveritas, urbanitas vocatur. Nihilne in istis tuum esse agnoscis?

L. 10. Mor
c. 16.

II. PUNCTUM.

SED haec humana sapientia priver hominem usu supernaturalis rationis, sine qua nulla est Divina sapientia.

Tria hic distinctè sunt revolvenda ex multis ante dictis, Primum quae dicatur ratio supernaturalis, nempe ut sanctus Thomas refert ex S. Augustino, *qua intendit rationibus supernis seu divinis conspiciendis & consulendis, secundum quod per divina de humanis judicat actibus, & per divinas regulas dirigit actus humanos, ut si dixerò & crediderò Beatos pauperes spiritu quoniam ipsorum est Regnum caelorum; V. E. vobis divitibus quia habetis consolationem vestram. CVM facis convivium, voca pauperes, debiles, claudos & cacos, & beatus eris quia non habent retribuere tibi, retribuetur enim tibi in resurrectione Iustorum.* In his enim & similibus Evangelicis sententiis, vides rationem peti vel à Deo sic loquente, vel à promissis aeternis & futura beatitudine.

Deinde considera, quomodo Sapientia humana priver hominem usu supernaturalis ra-

2. 2. q. 45.
a. 3.

Matt. 5.

Luc. 6.

Ibid. 14.

tionis; quia scilicet cum attendat tantum ad causas & rationes naturales, humanas, temporales, & transitorias, id est, petitas à sensu naturae humanae corruptae, ab opinione hominum secundum carnem viventium; nihil aliud reputat bonum sive beatum, nihil aliud malum aut miserum aestimat, quam quod sensus naturalis, & communis opinio tale sentit: unde cum paupertas, injuria & calumniae humano iudicio mala sint; divitiae vero, deliciae & honores, bona censentur; sic manifestè fit, ut evertat rationes supernaturales; & quam verum est secundum Deum Beatos esse pauperes, tam falsum sit secundum homines. *Ve qui dicitis malum bonum, & bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras;* Sic differentem Dominum de Beatitudinibus Evangelicis deridebant avari & sapientes mundani, quibus tum Christus Dominus: *Vos estis qui iustificatis vos coram hominibus: Deus autem novit corda vestra, quia quod hominibus altum est, abominatio est ante Deum:* Stupenda certè sententia.

If. 5.

Luc. 16.

1. Cor. 6.

Hac autem everfa ratioe supernaturali, simul evertetur sapientia divina, quod eratteritium expendendum, quia hic ejus propius & maxime nativus effectus est per supremas illas causas sic illustrare & sic afficere hominem, ut quod cognoscit bonum animi, sapiat, gustet, prosequatur & amet, licet sit amarum sensibus; & quod cognoscit malum, oderit, fugiat & detestetur, licet sit suave carni. Jam vero si tollantur illae supremae causae, tolleretur hic effectus, quia res non cognoscantur in veritate prout sunt, & sic non verè afficient & sapient, *Gens absque consilio est & sine prudentia; utinam saperent & intelligerent, ac novissima providerent.*

Deut. 31.

III. PUNCTUM.

SICIGITUR humana sapientia divina opponitur, sicut stultitia humana sapientia.

Nam cum ratio & causa oppositionis sit eadem, nempe privatio rationis, quid sequitur nisi ut eadem sit oppositio? Et certè quid magis oppositum quam quod humana sapientia sentit, & divina? Quid magis oppositum quam amare divitias, aut contemnere, Miseram dicere paupertatem, aut beatam? Honores vel ambire vel fugere? Crucem & persecutiones odisse, vel amare? Haec est videli-

cor

Luc. 3.

7. 2. 9.
43. a. 1.
44. 5.

1. Tim. 3.

1. Cor. 1.
6. 2.

et oppositio humanæ & divinæ sapientiæ : nam quantum humana prolequitur divitias, honores & voluptates; tantum divina fugit: unde aptè S. Jacobus: *Sizelum, inquit, amarum habetis & contentiones sint in cordibus vestris, quæ scilicet ex concupiscentiis proficiuntur, non est ista sapientia de sursum descendens à patre luminum, sed terrena, animalis, diabolica; quæ autem de sursum est Sapientia, primum quædam pudica est, deinde pacifica, modesta, suavis, &c.*

Deniq; sicut mors & vita sunt inter se opposita, oppositione maxima quæ est privativa: sic utraq; hæc sapientia, quarum una quæ dicitur sapientia & prudentia carnis, *Mors est*, inquit, Apostolus, prudentia autem spiritus *vita & pax* quoniam prudentia carnis, *inimica est Deo, Legi enim Dei non est subiecta, neque enim potest.*

Atq; hinc facilius intelliges, quod frequentissimum est in Scripturis, humanam sapientiam non nisi stultitiam coram Deo reputari, sicut divinam apud homines stultam æstimari. *Stultam*, inquit idem Apostolus *fecit Deus sapientiam hujus mundi. QVOD stultum est Dei, sapientius est hominibus; & quod infirmum est Dei, fortius est hominibus. Animalis homo non*

percipit ea quæ sunt Spiritus Dei, stultitia enim est illi, & non potest intelligere quia spiritualiter examinatur. Quorum omnium ratio est, quam diximus, quia utraque sapientia sunt inter se oppositæ, oppositorum autem planè est diversa ratio; unde quod uni bonum & dulce est, alteri sit malum & amarum necesse est.

At verò quæ venor est sapientia? Divinam non dubitabis in meditatione dicere, sed in praxi vide ne humanam anteponas. Illud videlicet obstat quod si secundum divinam sapientiam velis vivere, stultus habearis mundo, quod certè durum est; sed vide ne dum sapiens mundo vis haberi, stultus Deo existas. Vide ne dum stultitiam mundi velut sapientiam consecutaris, sapientiam Dei velut stultitiam reicias. Alterutrum enim necessariò est concludendū, aut Dei aut mundi sapientiã esse stultitiam. Utrum è duobus? O quam hic præclare

Apostolus; *Nemo se seducat. Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc sæculo, stultus fiat, ut sit sapiens. Sapientia enim hujus mundi stultitia est apud Deum, scriptum est enim, comprehendam sapientes in astutia eorum; Et iterum, Deus novit cogitationes sapientium, quoniam vanæ sunt. Nemo itaque gloriatur in hominibus.*

EODEM DIE.

IN ILLUD APOSTOLI:

Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, Ephes. 4.

VERITAS PRACTICA.

Quod nos magis lætificat, hoc magis contristat Spiritum sanctum.

RATIO EST. Quia quod magis contristat Spiritum sanctum per quod magis illi resistimus.

Atqui per id magis illi resistimus, quod nos magis lætificat.

ERGO hoc ipsum est quod eum magis contristat. Quod quia nimis est impium, idcirco corrigendum illud, quod nos sic perversè lætificat.

I. PUNCTUM.

ERAT in lege veteri lex expressa de non contristandis peregrinis & advenis:

Advenam non contristabis, neque affliges eum. Exodi 22.

Ratio ejus legis videtur fuisse quod cum advenæ & peregrini, non minus à Judæis distarent moribus quam patria, fieri facile poterat ut Judæi malè illos tractarent, irriderent & contemnerent; quod idcirco speciali lege cavetur.

At verò nobis hodie lex illa opportunè videtur commendanda: sicut enim Spiritus S. dicitur *hospes animæ nostræ, Consolator optime, dulcis hospes animæ, dulce refrigerium*: Ita nisi diligenter caveamus, facile est nobis illū contristare & affligere, propter diversitatem morum & motuum nostrorum ab eius moribus & agendi modis. O quanta est illa diversitas! Eapropter forte Apostolus, *Nolite contristare Spiritum sanctum Dei.*

Fieri-